

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof
מקרא- key:	

ברכות- כיצד מברכין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואורז ודוחן לא מברכינן בורא מיני מזונות?												לז.
הביאו לפניו פת אורז ופת דוחן - מברך עליו תחלה וסוף כמעשה קדרה	והתניא:										◊	לז.
בתחלה מברך עליו בורא מיני מזונות ולבסוף מברך עליו ברכה אחת מעין שלש	וגבי מעשה קדרה תניא:											לז.
כמעשה קדרה, ולא כמעשה קדרה, כמעשה קדרה - דמברכין עליו תחלה וסוף ולא כמעשה קדרה, דאילו כמעשה קדרה - בתחלה בורא מיני מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין שלש, ואילו הכא, בתחלה מברך עליו שהכל נהיה בדברו, ולבסוף בורא נפשות רבות וחסרונן על כל מה שבראת.											◊	לז.
ואורז לאו מעשה קדרה הוא?												לז.
אלו הן מעשה קדרה: חילקא, טריגיס, זריז, וערסן, ואורז	והתניא										◊	לז.
הא מני - רבי יוחנן בן גוריי												לז.
אורז מין דגן הוא, וחיביין על חמוצו כרת, ואדם יוצא בו ידי חובתו בפסח	דתניא, רבי יוחנן בן גוריי										◊	לז.
אבל רבנן לא.												לז.
ורבנן לא?											◊	לז.
הכוסס את החטה מברך עליה בורא פרי האדמה, טחנה אפאה ובשלה, בזמן שהפרוסות קיימות - בתחלה מברך עליה המוציא לחם מן הארץ ולבסוף מברך עליה שלש ברכות, אם אין הפרוסות קיימות - בתחלה מברך עליה בורא מיני מזונות ולבסוף מברך עליה ברכה אחת מעין שלש, הכוסס את האורז מברך עליו בורא פרי האדמה, טחנה אפאה ובשלו, אף על פי שהפרוסות קיימות - בתחלה מברך עליו בורא מיני מזונות, ולבסוף מברך עליו ברכה אחת מעין שלש.	והתניא:										◊	לז.
מני?											◊	לז.
אילימא רבי יוחנן בן גוריי היא												לז.
אורז מין דגן הוא	דאמר: [רבי יוחנן בן גוריי]										◊	לז.
המוציא לחם מן הארץ ושלש ברכות בעי ברוכין											◊	לז.
אלא לאו - רבנן היא, ותויבתא דרב ושמואל תויבתא.											◊	לז.
הכוסס את החטה מברך עליה בורא פרי האדמה.	אמר מר:										◊	לז.
בורא מיני זרעים	והתניא:										◊	לז.
לא קשיא: הא רבי יהודה, והא רבנן												לז.
ועל ירקות הוא אומר: בורא פרי האדמה	דתנן: [רבנן]										◊	לז.
בורא מיני דשאים.	רבי יהודה:										◊	לז.
הכוסס את האורז - מברך עליו בורא פרי האדמה, טחנה אפאה ובשלו, אף על פי שהפרוסות קיימות - בתחלה מברך עליו בורא מיני מזונות, ולבסוף ברכה אחת מעין שלש.	אמר מר:										◊	לז.
לבסוף ולא כלום	והתניא:										◊	לז.
לא קשיא: הא רבן גמליאל והא רבנן.	רב ששת:											לז.
זה הכלל: כל שהוא משבעת המינים, רבן גמליאל אומר: שלש ברכות	דתניא: [רבן גמליאל]										◊	לז.
ברכה אחת מעין שלש.	גופא, רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										◊	לז.
ומעשה ברבן גמליאל והוקנים שהיו מסובין בעלייה ביריחו, והביאו לפניהם כותבות ואכלו, ונתן רבן גמליאל רשות לרבי עקיבא לברך.											◊	לז.
קפץ וברך רבי עקיבא ברכה אחת מעין שלש.	[רבי עקיבא]										◊	לז.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא ^ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof- ראייה
מקרא- key:	

ברכות- כיצד מברכין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר ליה רבן גמליאל: עקיבא, עד מתי אתה מכניס ראשך בין המחלוקת	[רבן גמליאל]											○	לז:
רבינו, אף על פי שאתה אומר כן וחברייך אומרים כן, למדתנו רבינו: יחיד ורבים הלכה כרבים.	אמר לו: [רבי עקיבא]											○	לז:
כל שהוא משבעת המינים ולא מין דגן הוא, או מין דגן ולא עשאו פת, רבן גמליאל אומר: שלש ברכות	רבי יהודה אומר משמו: [רבן גמליאל]											◆	לז:
ברכה אחת מעין שלש	חכמים:											◆	לז:
אינו לא משבעת המינים ולא מין דגן, כגון פת אורז ודוחן - רבן גמליאל אומר: ברכה אחת מעין שלש	[רבן גמליאל]											◆	לז:
ולא כלום.	חכמים:											◆	לז:
במאי אוקימתא - כרבן גמליאל												ג	לז:
אם אין הפרוסות קיימות - בתחלה מברך עליה בורא מיני מזונות, ולבסוף מברך עליה ברכה אחת מעין שלש	אימא סיפא דרישא:											■	לז:
מני?												^	לז:
אי רבן גמליאל												!	לז:
השתא אכותבות ואדייסא אמר רבן גמליאל שלש ברכות, אם אין הפרוסות קיימות מיבעיא?												ג	לז:
אלא פשיטא - רבנן												!	לז:
אי הכי קשיא דרבנן אדרבנן?												ג	לז:
אלא, לעולם רבנן, ותני גבי אורז: ולבסוף אינו מברך עליו ולא כלום.												!	לז:
האי ריהטא דחקלאי דמפשי ביה קמחא - מברך בורא מיני מזונות, מאי טעמא - דסמידא עיקר. דמחוזא דלא מפשי ביה קמחא - מברך עליו שהכל נהיה בדברו, מאי טעמא - דובשא עיקר.	רבא:											■	לז:
אידי ואידי בורא מיני מזונות	והדר אמר רבא:											■	לז:
כל שיש בו מחמשת המינים מברכין עליו בורא מיני מזונות.	דרב ושמואל דאמרי תרוייהו:											■	לז:
האי חביצא דאית ביה פרווין כזית - בתחלה מברך עליו המוציא לחם מן הארץ ולבסוף מברך עליו שלש ברכות, דלית ביה פרווין כזית - בתחלה מברך עליו בורא מיני מזונות, ולבסוף ברכה אחת מעין שלש.	רב יוסף:											■	לז:
מנא אמנא לה	רב יוסף:											■	לז:
היה עומד ומקריב מנחות בירושלים, אומר: ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה נטלן לאכלן - מברך המוציא לחם מן הארץ	דתניא:											■	לז:
וכולן פותתן כזית.	ותני עלה:											■	לז:
אלא מעתה, לתנא דבי רבי ישמעאל	אמר ליה אבוי:											ג	לז:
פורכן עד שמחזירן לסלתן	דאמר: [תנא דבי רבי ישמעאל]											■	לז:
הכי נמי דלא בעי ברוכי המוציא לחם מן הארץ?												ג	לז:
וכי תימא הכי נמי												!	לז:
לקט מכולן כזית ואכלן, אם המץ הוא - ענוש כרת, ואם מצה הוא - אדם יוצא בו ידי חובתו בפסח הכא	והתניא:											■	לז:
במאי עסקינן - בשערסן.												!	לז:
והוא שאכלן בכדי אכילת פרס	אי הכי, אימא סיפא:											■	לז:
ואי בשערסן - האי שאכלן? שאכלו מיבעי ליה												ג	לז:
הכא במאי עסקינן - בבא מלחם גדול.												!	לז:

disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

ברכות-כיצד מברכין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	לב:		
מאי הוה עלה?												^	◊	לב:	
האי חביצא, אף על גב דלית ביה פרווין כזית - מברך עליו המוציא לחם מן הארץ.	רב ששת:											!	◊	לב:	
והוא דאיכא עליה תוריתא דנהמא.	רבא:											■	◊	לב:	
טרוקנין חייבין בחלה.	כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											■	◊	לב:	
מאי טרוקנין?												^	◊	לב:	
כובא דארעא.	אביי:											!	◊	לב:	
טריתא פטורה מן החלה.	ואמר אביי:											■	◊	לב:	
מאי טריתא?												^	◊	לב:	
גביל מרתח	איכא דאמרי:											!	◊	לב:	
נהמא דהנדקא	ואיכא דאמרי:											!	◊	לב:	
לחם העשוי לכותח.	ואיכא דאמרי:											!	◊	לב:	
לחם העשוי לכותח פטור מן החלה.	תני רבי חייא:											■	◊	לב:	
חייב בחלה	והא תניא:											■	⚡	◊	לב:
התם כדקתני טעמא, רבי יהודה אומר: מעשיה מוכיחין עליה, עשאן כעבין - חייבין, כלמודין - פטורים.	[רבי יהודה]											!	◊	לב:	